

Arrest

nr. 130 341 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van AX
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 5 juli 2012 gedateerd schrijven, dienden verzoekers, samen met A.A., een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 15 mei 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 3 juni 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.07.2012 werd ingediend te Sprimont (4140) door :

[A.A.] [...]

en echtgenote :

[A.G.] [...]

wettelijke vertegenwoordigers van:

[A.A.] [...], nationaliteit: Armenië

en meerderjarige dochter:

[A.A.] [...], nationaliteit: Armenië

*nationaliteit: Armenië
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijzen betrokkenen naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 31 december 2011 in België verblijven en geïntegreerd zouden zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen dienden een eerste asielaanvraag in op 11 januari 2012, deze asielaanvraag werd afgesloten op 04 juni 2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 13 juni 2012. Op 29 oktober 2012 dienden zij een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op diezelfde dag met een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen verkozen opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 29 oktober 2012 en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk 4 maand 24 dagen voor de eerste aanvraag en 1 dag voor de tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolrapporten en verklaringen van de klastitularis van de overgangsklas, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

"Art. 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn";

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud[t], die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Dat de tegenpartij zich met motivatie van algemene aard zonder het te verbinden met de bijzondere situatie van familie [A.] tevreden stelt;

Dat de situatie van de verzoekende partij eveneens aan buitengewoonlijke omstandigheden verwant is; De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Deze beslissing werd onvoldoende gemotiveerd;

Artikel 9, § 2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat in het algemeen, de verblijfsvergunning "moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland"

Artikel 9 bis van de wet geven ze uitzondering vormen op deze regel wanneer uitzonderlijke omstandigheden.

De Raad van de State bepaalt uitzonderlijke omstandigheden als die dat "rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine" en benadrukt dat het concept niet identiek is met dat van "overmacht" (R.S., arrest nr.88076 van 20 juni 2000).

Opgemerkt moet worden dat in artikel 9, alinea 3 (huidige 9bis) van de wet van 15 december 1980 was bedoeld door het Europees Parlement voor een ontmoeting met "situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité" (R.S., n° 99.392), zodat de uitzonderlijke omstandigheden zijn mededogen " humanitaire ", met betrekking tot de moeilijkheid van de terugkeer naar hun land van herkomst. " Deze problemen kunnen in verband worden gebracht met een aanwezigheid in België voor vele jaren en een perfecte integratie in België en kan worden van een hardware of emotioneel.

Vaste rechtspraak van de Raad van de State zei op zijn beurt dat « il appartient à l'autorité d'apprécier, dans chaque cas d'espèce, le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger, étant entendu que l'examen de la demande sous deux aspects, celui de la recevabilité et celui du fond, n'exclut nullement qu'un même fait soit à la fois une circonstance exceptionnelle permettant l'introduction de la demande en Belgique et un motif justifiant l'octroi de l'autorisation de séjour » (voy: les arrêts n°85.530 du 22 février 2000 et n° 88.076 du 20 juin 2000).

Gezien de zeer verschillende situaties die kunnen leiden tot de afgifte van een verblijfsvergunning heeft de wetgever niet gezien geschikt om een uitputtende lijst van omstandigheden die zouden kunnen resulteren in de afgifte van de verblijfsvergunning kan motiveren, zal daarom worden beoordeeld in het licht van de jurisprudentie van de Raad van de State en de rechtbanken.

De familie situatie is vergelijkbaar met een dringende humanitaire situatie zoals gespecificeerd in de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het vroegere artikel 9, paragraaf 3, en artikel 9 bis van de wet, zoals was van een situatie die is zo ingewikkeld dat niemand kan worden verwijderd zonder dat een schending van een van zijn fundamentele rechten erkend door België en die alleen het verblijf in België zou kunnen stoppen.

Het was dus erkend dat uitzonderlijke omstandigheden kan worden gesteld in de gevallen dringende humanitaire aangetoond door een sterke lokale ontwikkeling.

Bij de beoordeling van dringende humanitaire redenen op basis van duurzame lokale inbreng, kan het worden rekening gehouden met de adviezen van de lokale overheden of een geautoriseerde service en kennis van de landstalen, de schoolloopbaan en de integratie van kinderen, de professionele achtergrond en bereidheid om te werken, het bezit van kwalificaties of vaardigheden voor de arbeidsmarkt.

Dat de verzoekende partij in hun vraag duidelijk aangevoerd heeft de redenen waarvoor het onmogelijke is voor hen om in hun geboorteland terug te keren;

Dat de tegenpartij opzettelijk van schijnt onkundig geweest zijn,

Dat de tegenpartij de beslissing slechts motiveert door algemene opmerkingen zonder zich nooit aan de bijzonderheid van de aanvraag van de verzoekende partij vast te maken;

Aangezien dat op dat de verzoekende partij het principe van de voorrang van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden naar voren brengt;

Dat het recht op verblijf van de verzoekende partij zijn grondslag in «humanitaire" beschouwingen vinden;

Dat de verzoekende partij hier in België sinds twee jaar is;

Dat aan de hand van hun aanvraag van verblijfsvergunning, de verzoekende partij niet gebrek aan heeft gehad aan om alle stukken die van hun band in België mee te delen getuigen;

Dat sinds hun aangekomen, de verzoekende partij talrijke inspanningen heeft geleverd om zich zo goed mogelijk binnen de Belgische bevolking te integreren;

Dat sinds hun aangekomen, de verzoekende partij talrijke inspanningen heeft geleverd om zich zo goed mogelijk binnen de Belgische bevolking te integreren;

Dat de verzoekende partij een leven zich hier heeft gebouwd dat zij geenszins wil verlaten;

Dat bovendien de verzoekende partij aanhaalt dat geen enkele band meer hebben met hun land van herkomst en niemand om hen materieel en financieel te helpen;

Dat in het onderhavige geval, de verzoekende partij verwijt aan de bestreden beslissing om geenszins uiteen te zetten waar in de onderdelen van integratie in het hoofd van de verzoekende partij en het onderwijs van de kinderen niet of zouden verhinderen bijzonder de invoering van de aanvraag van verblijf in het geboorteland niet moeilijk zouden maken;

Dat de verzoekende partij aanvoert dat er uit de stukken die met zijn aanvraag van verblijfsvergunning worden samengevoegd, blijkt eruit dat het hele gezin zich zeer snel in België heeft geïntegreerd en dat alle inspanningen die zij aldus zouden gezet worden aan niets hebben toegekend als hun aanvraag van verblijf vanaf hun geboorteland ingediend moest worden;

Dat de Raad van State in een arrest n° 107.294 van 4 juni 2002 vaststelt dat "la scolarité d'un enfant peut par contre constituer une circonstance exceptionnelle au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980, et ce en raison de l'obligation d'interrompre une année scolaire; qu'il en résulte qu'il appartenait à la partie adverse, conformément à son obligation de motivation, d'indiquer les raisons pour lesquelles les éléments d'intégration invoqués par le requérant et établis à la lecture du dossier administratif, et spécialement la scolarité de la fille Alligrat, ne sauraient être considérés comme des circonstances exceptionnelles permettant l'introduction de la demande en Belgique; qu'il en va d'autant plus ainsi que les éléments d'intégration précités portaient sur des éléments essentiels au regard de l'ensemble des circonstances alléguées par le requérant à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour et que l'ordre de quitter le territoire notifié au requérant lui impose de partir au plus tard le 16 juin prochain, c'est-à-dire à un moment où l'année scolaire est sur le point de s'achever mais ne l'est pas encore: qu'il s'ensuit que n'est pas adéquatement motivée la décision qui se contente de relever que ces éléments ne constituent »

Dat in het onderhavige geval, de tegenpartij zijn beslissing wat geenszins het feit betreft heeft gemotiveerd om zijn schooljaar te onderbreken;

Dat een van de kinderen nog leerplichtig is;

Dat het hun onmogelijk is om in hun geboorteland terug te keren eenvoudigweg om een verzoek te gaan indienen;

Dat de beslissing in vol midden van het schooljaar werd teruggegeven;

Dat zij derhalve onvoldoende wordt gemotiveerd;

Dat Bovendien de Raad van Staat ook heeft beslist in zijn arrest n° 129.170 du 11/03/2004 dat "Considérant, d'une part, qu'en énonçant "que son intégration, illustrée par la scolarisation de ses enfants, la naissance d'un enfant en Belgique, le travail comme intérimaire effectué en 2000, des relations d'amitié, et les témoignages d'amis, ne constituent pas une circonstance exceptionnelle", la partie adverse décide d'une manière générale que ces éléments d'intégration ne sauraient constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée, et se dispense ainsi d'examiner in specie la demande d'autorisation de séjour dont elle est saisie; qu'ainsi, elle ne satisfait pas à son obligation de motivation formelle;

Considérant, d'autre part, que les circonstances exceptionnelles visées par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure: qu'il faut mais qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que l'obligation d'interrompre une année scolaire pourrait constituer une circonstance susceptible de rendre particulièrement difficile, pour un enfant comme pour ses parents, le retour dans ce pays pour y introduire auprès des autorités diplomatiques sur place une demande d'autorisation de séjour; qu'en se bornant à affirmer à cet égard que « concernant la scolarité des enfants, elle ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément

n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays où les autorisations de séjour sont à lever, serait difficile ou impossible. La scolarité des enfants ne nécessitant pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécifiques qui n'existeraient pas surplace.", la partie adverse n'a pas adéquatement motivé sa décision;

Er is een overduidelijke schending van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet;"

3.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat de voorziene motivering algemeen of stereotiep zou zijn. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, gelijke en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die

het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers vrijgesteld waren van de verplichting om te beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers zetten uiteen van oordeel te zijn dat rekening dient te worden gehouden met *“humanitaire beschouwingen”* en dat de bepalingen van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 primeren op de nationale wetgeving, doch tonen met dit betoog niet aan dat verweerder hun situatie op een incorrecte of kennelijk onredelijke wijze heeft ingeschat.

Daarnaast benadrukken verzoekers dat zij reeds enige tijd in België verblijven en dat zij inspanningen leverden om zich te integreren. Verweerder heeft met deze gegevens evenwel rekening gehouden en zijn standpunt dat de door verzoekers aangevoerde verblijfs termijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Voorts zetten verzoekers uiteen dat zij geen zin hebben om België te verlaten, dat zij geen band meer hebben met hun land van herkomst en dat zij in dat land op niemand kunnen terugvallen om hen bij te staan. De Raad kan in dit verband slechts opmerken dat verzoekers deze gegevens niet aanvoerden in hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en derhalve bezwaarlijk kunnen stellen dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht schond door hieromtrent geen overwegingen in de bestreden beslissing op te nemen.

Waar verzoekers nog aangeven dat verweerder heeft nagelaten om in aanmerking te nemen dat tweede verzoekster en de minderjarige A.A. nog naar school gaan en dat deze twee studenten indien zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post moeten indienen hun schooljaar zullen dienen te onderbreken kan ook enkel worden vastgesteld dat verzoekers deze problematiek in hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet

hebben aangevoerd als een buitengewone omstandigheid. Zij wezen er in deze aanvraag slechts op dat zij begrepen dat een integratie in België een kennis van de landstalen vereiste en dat tweede verzoekster en A.A. op school één van de landstalen leerden. Verweerder heeft uiteengezet dat een goede integratie in België en het feit dat kinderen in België naar school gaan – waarbij werd toegelicht dat niet blijkt dat tweede verzoekster en A.A. in Armenië niet verder naar school zouden kunnen gaan – geen hinderpalen vormen om een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalde procedure in te dienen. Van verweerder kan, zoals reeds gesteld, niet worden verwacht dat hij zou uiteenzetten waarom een gegeven dat verzoekers zelf niet als een buitengewone omstandigheid kwalificeerden bij het nemen van de bestreden beslissing zou betrekken (cf. RvS 25 maart 2009, nr. 191.840). Verzoekers' verwijzing naar een arrest van de Raad van State doet – los van het feit dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben en dat er ook rechtspraak in andere zin bestaat (cf. RvS 14 maart 2006, nr. 156.325) – geen afbreuk aan deze vaststelling.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK